

Sygn. akt: I C 526/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Wencka
Protokolant:	Katarzyna Pawluczuk

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2016 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą w B.**

przeciwko R. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sędzia

Sygn. akt I C 526/16

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. pozwem skierowanym przeciwko R. K. wniósł o zasądzenie kwoty 3388,03 złotych wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego (k-3-4). Ostatecznie powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 2879,57 zł z ustawowymi odsetkami jak za opóźnienie od dnia 25 marca 2016 roku do dnia zapłaty (k- 46). W uzasadnieniu wskazał, że strony w dniu 13 grudnia 2006 roku zawarły umowę pożyczki gotówkowej numer (...), na podstawie której pozwany zobowiązał się do zwrotu łącznej kwoty 3530 złotych w 14 tygodniowych ratach począwszy od dnia 20 grudnia 2006 roku. Pomimo wynikającego z umowy obowiązku do zwrotu pożyczonej kwoty R. K. dokonał zwrotu kwoty 1700 złotych, a tym samym nie wywiązał się z ustalonych w harmonogramie spłat. W dniu 15 lutego 2011 roku strony zawarły aneks do umowy, na podstawie którego pozwany zobowiązał się do spłaty istniejącego na chwilę zawarcia aneksu zadłużenia z tytułu niespłaconej pożyczki w kwocie 2480 złotych w tygodniowych ratach po 50 złotych. Pozwany nie dokonał zwrotu całości zadłużenia i po zawarciu wymienionego aneksu wpłacił kwotę 650 złotych. W dniu 18 sierpnia 2015 roku R. K. bezskutecznie został wezwany do dobrowolnego spełnienia świadczenia.

Powód dodał, że zawarcie aneksu do umowy pożyczki spowodowało przerwanie biegu terminu przedawnienia roszczenia o zwrot pożyczki, który to termin na nowo rozpoczął bieg od dnia 15 lutego 2011 roku, tj. od dnia zawarcia aneksu obejmującego uznanie długu przez pozwanego. W związku z powyższym w dniu złożenia niniejszego pozwu nie uległy przedawnieniu niespłacone raty pożyczki wraz z odsetkami liczonymi od terminu wymagalności danej raty.

Na kwotę dochodzonego roszczenia złożyła się kwota 1830 złotych tytułem niespłaconej pożyczki oraz kwota 1049,57 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek naliczonych do dnia 25 marca 2015 roku od poszczególnych rat pożyczki, zgodnie z zawartym aneksem do umowy pożyczki. Powód dodał, że na podstawie przepisu art. 482 k.c. domaga się zasądzenie odsetek ustawowych od całości zadłużenia, tj. od kwoty 2879,57 złotych od daty wytoczenia powództwa.

Postanowieniem z dnia 29 marca 2016 roku Sąd Rejonowy L.w L. w sprawie sygnatura akt (...) wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim (k-5v – postanowienie).

Pozwany R. K. wniósł o oddalenie powództwa podnosząc, że roszczenie z tytułu łączącej strony umowy pożyczki zostało w całości przedawnione od dnia 25 marca 2013 roku. Podnosił, że powód nieprawidłowo zarachował dokonywane przez niego wpłaty, które zgodnie z jego wolą były dokonywane na poczet należności głównej w pierwszej kolejności. Zarzucił wadliwe naliczanie odsetek maksymalnych i błędne naliczanie odsetek ustawowych po dniu 1 stycznia 2016 roku (k-33-34). Ostatecznie powód skorygował wysokość odsetek w piśmie procesowym z dnia 5 lipca 2016 roku (k-46-48).

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 13 grudnia 2006 roku strony zawarły umowę o pożyczkę gotówkową numer (...), na podstawie której udzielono R. K. pożyczki w kwocie 2100 złotych, w tym kwota do wypłaty 2000 złotych, opłata przygotowawcza 100 złotych. Roczne oprocentowanie określono na 20% i na kwotę 211,81 złotych, tym samym całkowity koszt pożyczki ustalono na kwotę 311,81 złotych. W umowie pozwany zadeklarował skorzystanie z opcji obsługi pożyczki w domu, za którą opłatę określono na kwotę 1218,19 złotych. Spłata pożyczki miała nastąpić w 50 tygodniowych ratach (k- 19– umowa o pożyczkę gotówkową).

Poza sporem była okoliczność, że pozwany łącznie na poczet spłaty długu wpłacił kwotę 1700 złotych. W dniu 15 lutego 2011 roku pozwany złożył oświadczenie o uznaniu swego długu z tytułu wymienionej umowy pożyczki. Na dzień złożenia przedmiotowego oświadczenia pozostała należność do spłaty określono na kwotę 2480 złotych, która to spłata miała nastąpić w tygodniowych ratach po 50 złotych od dnia 22 lutego 2011 roku (k. 3v). Mając zatem na uwadze, że pozostała do spłaty należność strony określiły na kwotę 2480 złotych należy wskazać, że do dnia 15 lutego 2011 roku R. K. spłacił kwotę 1050 złotych (3350 zł – 2480 zł = 1050 zł). Po dniu 15 lutego 2011 roku pozwany dodatkowo wpłacił kwotę 650 złotych, co znalazło potwierdzenie w historii spłat przedstawionej przez powoda (k-21-22 – historia spłat). Według powoda spłata zadłużenia przez pozwanego w kwocie 2480 zł miała nastąpić w tygodniowych ratach po 50 zł począwszy od dnia 22 lutego 2011 roku. Aneks do umowy z dnia 15 lutego 2011 roku nie został dołączony przez powoda, jednak ustalone w nim warunki nie były przedmiotem sporu między stronami.

W dniu 18 sierpnia 2015 roku powód skierował do pozwanego przesądowe wezwanie do zapłaty należności w łącznej kwocie 3275,67zł (k-26).

W ocenie Sądu, mając na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy, powództwo podlegało oddaleniu.

Zgodnie z przepisem art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem.

Poza sporem pozostawała okoliczność, że strony łączyła umowa o pożyczkę gotówkową z dnia 13 grudnia 2006 roku numer (...), w której łączne zobowiązanie pozwanego określono na kwotę 3530 złotych, z której to kwoty pozwany spłacił łącznie kwotę 1700 złotych.

W ocenie Sąd postanowienia łączącej strony umowy o pożyczkę gotówkową numer (...) należało poddać analizie pod kątem zgodności jej treści i skutków prawnych z bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa i zasadami współżycia społecznego.

Zgodnie z powołaną umową, w przedmiotowej sprawie, oprócz regulacji umownych zastosowanie mają również przepisy ustawy z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2001 r. Nr 100, poz. 1081 j.t. ze zm.) (tj. art. 7 oraz 7a przedmiotowej ustawy), obowiązującej na datę zawarcia pomiędzy stronami umowy pożyczki. Na podstawie przepisu art. 7 cytowanej ustawy całkowity koszt kredytu oznacza wszystkie koszty wraz z odsetkami i innymi opłatami i prowizjami, które konsument jest zobowiązany zapłacić za kredyt, z wyjątkiem kosztów szczegółowo w przepisie określonych (żaden z wyjątków w tym przepisów przewidzianych nie ma w sprawie zastosowania). Natomiast na podstawie art. 7a wymienionej ustawy łączna kwota wszystkich opłat, prowizji oraz innych kosztów związanych z zawarciem umowy o kredyt konsumencki, z wyłączeniem udokumentowanych lub wynikających z innych przepisów prawa kosztów, związanych z ustanowieniem, zmianą lub wygaśnięciem zabezpieczeń i ubezpieczeń (w tym kosztów ubezpieczenia spłaty kredytu, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 4), nie może przekroczyć 5 % kwoty udzielonego kredytu konsumenckiego.

Odnosząc powyższą regulację do treści łączącej strony umowy o pożyczkę gotówkową należy stwierdzić, że postanowienia umowy pożyczki z dnia 13 grudnia 2006 roku numer 1001790 roku są sprzeczne z wyżej zacytowanym przepisem art. 7a ustawy o kredycie konsumenckim, a tym samym są nieważne w świetle art. 58 § 1 k.c.

Udzielona pozwanemu R. K. pożyczka wynosiła 2100 złotych, a to oznacza, że maksymalna wysokość kosztów przy takiej wysokości pożyczki winna wynosić 105 złotych. Postanowienia umowne ustalające wysokość kosztów pożyczki ponad tak wyliczoną kwotę należało uznać za nieważne w rozumieniu przepisu art. 58 § 1 k.c. jako sprzeczne z przepisami powołanej ustawy o kredycie konsumenckim. Wysokość odsetek za jeden rok, przy pożyczce udzielonej pozwanemu wyniosła 211,81 złotych (odsetki zostały określone w wysokości 20% w stosunku rocznym). W tej sytuacji łącznie pozwany winien zwrócić stronie powodowej kwotę 2416,812 złotych. Na kwotę należności głównej, poza kwotą 2100 złotych z tytułu wypłaconej pożyczki, kwotą 105 zł z tytułu kosztów pożyczki oraz kwotą 211,81 złotych z tytułu odsetek (odsetki zostały określone w wysokości 20% w stosunku rocznym), składała się także kwota 100 złotych z tytułu opłaty przygotowawczej. Zgodnie z łączącą strony umową opłatę przygotowawczą pożyczkobiorca zobowiązywał się zapłacić w chwili zawarcia umowy. Z treści umowy z dnia 13 grudnia 2006 roku wynikało, że powyższa kwota została skredytowana pozwanemu i potrącona przy wypłacie pożyczki. Do chwili obecnej według strony powodowej pozwany spłacił kwotę 1700 złotych. W tych okolicznościach należało uznać, że pozwany nie uregulował w całości swojego zobowiązania – w ten sposób, że do dnia złożenia oświadczenia w dniu 15 lutego 2011 roku spłacił kwotę 1050 złotych i po tej dacie kolejne 650 złotych. Zdaniem Sadu brak było zatem podstaw do przyjęcie, że na datę wniesienia pozwu na kwotę roszczenia składała się kwota 1830 złotych tytułem niespłaconej pożyczki i kwota 1049, 57 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek. W ocenie Sądu do zapłaty pozostała kwota 716,81 zł tytułem należności głównej. Od 22 lutego 2011 roku pozwany był zobowiązany do spłaty tej należności w tygodniowych ratach po 50 zł. W realiach niniejszej sprawy Sąd uznał za zasadny podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia, którego termin należy liczyć od dnia wymagalności każdej z rat pożyczki.

Zgodnie z przepisem art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Uznając zatem, że roszczenie dochodzone przez powoda związane jest z działalnością gospodarczą powoda należy stwierdzić, że jest już ono przedawnione. Przyjmując zatem zgodnie z aneksem do umowy z dnia 15 lutego 2011 roku, że termin wymagalności pierwszej raty był w dniu 22 lutego 2011 roku, natomiast 3-letni okres przedawnienia upływał już w dniu 22 lutego 2014 roku. A następnie kolejne tygodniowe raty. Spłata pożyczki miała nastąpić zgodnie z aneksem najpóźniej 6 czerwca 2011 roku (termin wymagalności ostatniej raty), stąd też całość roszczenia przedawniła się po upływie 3 lat od tej daty. Powództwo zostało natomiast wytoczone w dniu 25 marca 2016 roku. Stąd też roszczenie powoda względem pozwanego podlegało oddaleniu.

Podsumowując, Sąd na podstawie art. 720 k.c. w zw. z art. 7a ustawy z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim (w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy) i art. 58 § 1 kc i art. 119 kc orzekł jak sentencji wyroku, oddalając powództwo.